

[Eva Gredal.]

§ 139, som er fremsat af de radikale, konservative og retsforbundet. Man ønsker lovens ikrafttræden udsat til 1. april 1976 med den begrundelse, at kommunerne skal have bedre tid til forberedelserne. Jeg kan under ingen omstændigheder gå ind for et sådant synspunkt. Lovforslaget er fremsat 3 gange, første gang i januar 1973. Det har været kendt af kommunerne i lang tid, og et meget stort antal kommuner og amter er meget langt i forberedelserne med arbejdet. Vi vil tage arbejdslysten og initiativet fra disse kommuner, hvis loven blev udsat endnu et år.

Vi ved i dag, at der mangler personale på revalideringsinstitutioner og på mødrehjælpsinstitutioner. Vi går også og fortæller hinanden, efter de oplysninger vi får fra ministeriet, at antallet af invalidepensioner falder. Men jeg tror, at vi stikker hovedet i busken; realiteten er nok den, at en lang række af disse sager ligger på revalideringscentre og ikke kan blive behandlet, fordi der mangler personale på revalideringscentre. Der ligger muligvis de store bunker, som vi mangler i antallet af ansøgere til invalidepension. Det var jo ellers ifølge de oplysninger, vi har fået, faldet med 500 om måneden.

Mangel på mandskab på disse institutioner giver en dårlig betjening af folk, og man skal vel mærke sig, at betjening af folk i dette tilfælde drejer sig om betjening af de folk, der er de svagest stillede her i samfundet.

I politisk-økonomisk udvalg har der været en lang række diskussioner, forstår jeg, om forslaget økonomiske virkninger. I lovforslaget står der, at der regnes med en merudgift som følge af selve loven på 40-50 mill. kr., altså i samlede offentlige udgifter både for kommuner og stat. Vi har fået oplysning under udvalgsarbejdet om, at der ved overførsel af rådighedsbeløbet fra pensionslovene overføres ca. 60 mill. kr. til bistandsloven. Dette beløb skal i realiteten trækkes fra de 40-50 mill. kr.; så bliver der et plus på 10 mill. kr., så man kan altså ikke begynde at snakke om, at dette lovforslag kommer til at koste mange penge.

Centrum-demokraterne ønsker nedskæringer og starter flod med at skære ned for de allersvagest stillede ved også at kræve loven

udsat og kræve nye oplysninger om de økonomiske konsekvenser. Ingen i dette land vil på øre kunne forudse, hvad udgifterne vil blive, så skulle manden da være synsk. Vi har fået en dagpengelov og en sygesikringslov, som meget klart har givet sig udtryk i den økonomiske hjælp, der nu ydes efter det område, som bistandsloven dækker; udgifterne er faldet, fordi vi har fået et sikkerhedsnet spændt ud ovenover, hvis masker ikke er så store.

Vi husker centrum-demokraternes tidligere stilling, hvor man sagde, at man højst kunne spare 1 mia. kr. — det var dengang, der var valg — og nu har man tilsluttet sig, at man kan spare 5 mia. kr. Jeg synes, det er en storslået sparegestus at starte med de svagest stillede her i samfundet.

Vi husker jo også fra centrum-demokraternes valgprogram, at befolkningen skulle have to biler for én bils pris; det er et forslag, der retter sig mod alle andre end de mennesker, der er omfattet af hele dette område, som bistandsloven dækker. Men man klarer besparelserne, nedskæringerne, ved at starte med de svagest stillede.

Mon ikke det efterhånden er gået op for folk, at centrum-demokraterne er et parti, der svajer i vinden: den ene dag går man ind for 1. april 1975 som ikrafttrædelsesdato og næste dag for 1. april 1976. Men jeg synes nok, at det, der er værst, er, at nu har vi fået klart bekendt kulør fra partiet: man vil ramme de svagest stillede i samfundet før nogen andre.

Jeg synes, man endnu en gang skulle betænke, hvad man gør mod borgerne i dette land. Ved udsættelse giver man dem dårligere betjening og giver ikke mulighed for, at der kan gøres en effektiv indsats fra det offentliges side i de situationer, der omhandles af bistandsloven.

Gruppen, der rammes her, hører ikke til de højest råbende, ikke til pressionsgrupperne, og de sælger ikke ved valgene. Jeg synes, vi har et stort ansvar for dem herinde i folketinget, og det er for mig en forfærdende tanke, at man nu skal til at svigte denne gruppe ved at udskyde loven og tro, at man kan rette en hel masse ind på det ved hjælp af at tale om besparelser i denne forbindelse.

Om lovforslaget i øvrigt må jeg sige — på grund af den begrænsede tid kan jeg ikke nå så meget — at for os er sigtet med bistands-